

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 9

abril 2005

PETITS DICTADORS

**Amb tanta mà esquerra els nois van perduts...
a la recerca d'algú que s'hi dediqui de debó.**

Cada cop que veig nens mimats pel carrer penso en qui ens pagarà la pensió en el futur i em vénen tots els mals. La millor manera de comprovar com està el nivell de protecció, atenció i permissivitat cap els nostres infants és agafar un autobús urbà a les cinc de la tarda, hora fatídica de sortida de les escoles. Arribarem a veure escenes al·lucinants: àvies carregades amb carteres mentre la criatura, còmodament asseguda, marraneja amb l'entrepà – es veu que els nens d'ara no poden esperar a arribar a casa per berenar perquè fan horari europeu–; mares dretes i nens ocupant tots els seients encara que hi hagi les àvies carregades fant equilibris; criatures que criden i ningú no les fa callar; molles, closques de pipes, xiclets enganxats, tot un fèmer; baralles insuportables on el més innocent –una, posem per cas, que tranquil·lament provava de llegir una novel·la– acaba rebent un cop sense voler i cap disculpa.

Aquest és el panorama. I, sobretot, no ens queixéssim perquè ells són els primers, els reietons de la casa, els esti-

mats de la mamà que no s'atreveix a enfrontar-s'hi perquè educar vol dir tenir problemes i disciplinar és ser un fatxa, i així creixen, els petits dictadors que de grans segur que ens acaben entaforant en residències col·lectives o ens apliquen l'eutanàsia activa sense pietat. Exagero? Sí, però tampoc no gaire.

El cas és que, vist el pati, als pobres mestres els toca la feina de criar les criatures en tots els sentits i ho tenen fotut. Per una banda, no reben el suport d'uns pares per a qui els seus nens sempre són els millors i, per l'altra, no tenen la confiança d'una administració que no vol mesures impopulars de cara als votants.

**educar vol dir
tenir problemes
i dsisciplinar
és ser un fatxa**

L'última, per acabar-ho d'adobar, és treure als docents la facultat d'expulsar de classe

les criatures que es porten malament. És a dir, que si t'ha tocat un nano que no para de jugar amb el mòbil, d'esvalotar el galliner, de moure's com si tingués pruïja, no tens més remei que comptar fins a deu i recriminar l'angelet amb paraules de la mena: "Si us plau, estigues quietó, rei meu". Mai vexar-lo, no fos cas que li creessis un trauma infantil i els pares et denunciessin per assetjament moral.

Hem passat del cop de regle al palmell i del de cara a la paret amb orelles de burro a la total indefensió del mestre, i els qui acaben pagant-ne les conseqüències són els mateixos nens. Amb tanta mà esquerra van perduts com cabretes a la recerca d'algú que els dediqui no tantes moixanes estèrils sinó més atenció real. L'objectiu no hauria de ser crear dèspotes mimats, ansiosos consumidors, sinó formar persones capaces de no creure's el centre del món.

Ada Castells
AVUI, 12 de novembre del
2003

QUI LI POSA EL CASCAVELL AL GAT?

... Estem criant una població infantil destinada a convertir-se en població adulta inepta per a la vida. Dic estem *criant*, no *educant*, i ho dic expressament. Perquè aquí em sembla, és on resideix el problema: criar i educar són coses diferents. Avui dia, la gent sol criar bé la descendència; se'ls sobrealimenta, se'ls vacuna, se'ls dona més antibiòtics i vitamines del que és aconsellable... Però educar, educar, és a dir, donar normes de comportament, aquí no ho fa ningú, ni la família (de qui aquesta disciplina és competència) ni l'escola, a la qual els pares carreguem amb l'objectiu d'impartir normes de comportament als seus fills. I per normes de comportament no em refereixo a ensenyar als nens a menjar amb la boca tancada, a utilitzar correctament els coberts a taula o a saludar el proïsme o a contestar-li quan algú els dirigeix la paraula (exercicis que, sigui dit de passada, resulten recomanables), sinó a entendre que hi ha coses que no es fan, no perquè es considerin lletges, sinó perquè són lletges.

Aquesta mena d'educació no és cosa fàcil. Requereix paciència, dedicació, temps i una cosa de qui ningú vol sentir parlar: autoritat. Paraula antipàtica. Paraula que acomplexa terriblement la gent que avui tenen al voltant dels 50 i 60 anys i que, en fa 30 o 40, van voler esborrar del seu vocabulari.

**Els pares
tenen por
dels seus fills.
No els eduquen
i després en
culpen l'escola**

Però —era impossible comprendre-ho als 20 anys— sense autoritat no es pot impartir cap classe d'educació: ni es pot ensenyar a un nen a rentar-se les dents diàriament, ni se li pot fer entendre que l'avi o l'àvia són éssers humans dignes de respecte encara que siguin vells o estiguin malalts, o que el fet que tinguin la cara plena d'arrugues no és un defecte ni un motiu perquè no els miri a la cara quan li parlen.

Generalment, els pares semblen tenir por dels nens. O així es diria quan, per exemple, expliquen amb tota naturalitat que el nen, o la nena, va començar a anar a classe de dibuix a l'octubre, però que al cap de dos mesos ho ha deixat perquè «no vol seguir»; o que va telefonar una tia per felicitar-li l'aniversari però no «es va voler posar al telèfon» en aquell moment; o que no hi va cap més remei que comprar-li el velomotor perquè «s'ha de veure com es va posar quan li vam dir que s'esperés». És el comportament d'una gran majoria de famílies

(no totes, per sort) que *crien* nens i adolescents però que no els eduquen. No es tracta que eduquin malament els fills, sinó que no els eduquen. El primer aspecte es corregeix; el segon té una solució pitjor, ja que una persona mal educada, tingui l'edat que tingui, sap, si té dos dits de front, que està en falta, però un ésser ineducat no té la més mínima consciència de les seves carències. Davant d'una població infantil i juvenil composta, majoritàriament —no totalment—, per éssers il·lustrats i ineducats, els pares li donen la culpa del desastre a l'escola. Un gest injust. Els docents hi són per ensenyar un seguit de disciplines d'acord amb un programa i, amb la falta de recursos econòmics i els canvis socials existents, que Déu els agafi confessats (no és estrany que a les consultes psiquiàtriques hagin augmentat els pacients dedicats a l'ensenyament). Però moltes famílies creuen que l'escola és una espècie d'aparcament per a nens i adolescents, que n'hi ha prou de deixar-los-hi perquè te'ls tornin formats acadèmicament i humanament. Això sí que ningú, cap professor, s'atreveixi a renyar les seves criatures, no fos cas que es frustessin. I, amb les coses així, el més calent és a l'aigüera.

Anna Maria Moix
(fragment) El Periódico,
17 d'octubre del 2004

**L'educació requereix paciència, dedicació,
temps i... autoritat!**